

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 2518/2015
19.05.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Љубице Милутиновић, председника већа, Биљане Драгојевић и Јасминке Станојевић, чланова већа, у парници тужиоца Д.Н. из С.М., чији је пуномоћник Љ.Ф., адвокат из С.М., против тужене В.б. АД Н.С., чији је пуномоћник М.И., адвокат из Б., ради поништаја решења, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1156/15 од 05.08.2015. године, у седници већа одржаној 19.05.2016. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1156/15 од 05.08.2015. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Сремској Митровици П1 528/11 од 11.03.2015. године усвојен је тужбени захтев тужиоца и поништено решење тужене бр. 01.1-874/120-ХР од 15.08.2011. године о отказу уговора о раду тужиоцу и обавезана је тужена да тужиоца врати на рад и распореди на послове и радне задатке који одговарају његовој стручној спреми и радној способности стеченој на раду, као и да му накнади трошкове парничног поступка од 267.750,00 динара, са законском затезном каматом почев од 11.03.2015. године до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1156/15 од 05.08.2015. године одбијена је као неоснована жалба тужене и потврђена првостепена пресуда.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужена је благовремено изјавила ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду на основу члана 408. ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11...), који се у овом поступку примењује на основу члана 506. став 2. истог закона, Врховни касациони суд је утврдио да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из чл. 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а ревизијом се одређено не указује на коју другу битну повреду одредаба парничног поступка.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац био у радном односу код тужене на неодређено време. На радно место благајника за платни промет у Филијали С.М. респоређен је 16.12.2002. године. Уговором о раду од 29.08.2003. године, који је закључен због имплементације нове организације рада, утврђено је да обавља послове стручни референт организације рада у истој филијали. Анексом тог уговора од 20.05.2009. године извршена је измена описа његовог радног места тако што је предвиђено да почев од 01.06.2009. године обавља послове благајник - VI основни банкарски производи Филијала С.М.. Управни одбор туженог донео је 24.06.2011. године Предлог програма решавања вишка запослених код тужене, на основу ког је Извршни одбор банке донео Одлуку о спровођењу Предлога програма решавања вишка запослених. У овој одлуци наведено је да постоји вишак запослених због смањеног обима пословања, нерентабилности и нефункционалности појединих организационих делова који узрокују потребу њиховог укидања, те да је дошло до гашења одређених радних места, па је због смањеног обима посла дошло до потребе смањења броја запослених на потребан и економски оправдан број. Предлог програма је достављен Националној служби за запошљавање. Управни одбор банке је донео Програм решавања вишка запослених код тужене, са коначном листом вишка запослених која је објављена на огласној табли 20.07.2011. године. У Програму је наведен начин решавања вишка запослених код тужене, врсте, обим и ефекат технолошких, економских и рационалних промена. У члану 3. тачка 3. Програма наведено је да је због великог броја извршилаца, односно смањеног обима посла, потребно смањити број запослених на потребан и економски оправдан број, тако што се између осталог у Филијали у С.М. на радном месту благајник број запослених смањује за 5 извршилаца. Решењем тужене од 15.08.2011. године тужиоцу је отказан уговор о раду због престанка потребе за обављањем послова на које је распоређен уз исплату отпремнине, а радни однос му је престао са даном 24.08.2011. године. У образложењу решења као разлог за отказ уговора о раду наведена је потреба смањења броја извршилаца на појединим радним местима.

До отказа уговора о раду тужиоцу на пословима благајника у Филијали у С.М. радило је 10 извршилаца, а на пословима главног благајника 2 извршиоца. У Програму решавања вишка запослених наведени су критеријуми за одређивање запослених за чијим радом је престала потреба, а као основни критеријум предвиђен је резултат рада запосленог који се утврђује на основу образложене оцене руководиоца. Од 10 запослених на радном месту благајника по укупном збиру оцена лошије су оцењени тужилац и још четворо запослених и они су проглашени технолошким вишком. Након што је тужиоцу отказан уговор о раду благајничке послове у Филијали у С.М. обављало је 11 извршилаца. На радно место благајника распоређене су раднице које су до тада обављале послове секретарице директора, дактилографи и други запослени који су обављали друге послове за

чијим радом је престала потреба. Тужена након отказа уговора о раду тужиоцу није примала у радни однос друге раднике, али је запослене са других послова распоредила на радно место благајника.

Код овако утврђеног чињеничног стања, правилно су нижестепени судови применили материјално право када су поништили као незаконито решење тужене о отказу уговора о раду тужиоцу као технолошком вишку.

Одредбом члана 179. тачка 9. Закона о раду („Службени гласник РС, бр. 24/05...”) предвиђено је да послодавац може запосленом да откаже уговор о раду ако за то постоји оправдани разлог који се односи на радну способност запосленог, његово понашање и потребе послодавца и то ако услед технолошких, економских или организационих промена престане потреба за обављањем одређеног посла или дође до смањења обима посла.

Правилан је закључак нижестепених судова да у конкретном случају није дошло до престанка потребе за обаљањем послова на којима је радио тужилац, као ни до смањења обима посла, с обзиром да је утврђено да је у наредних шест месеци након отказа уговора о раду тужиоцу код тужене на радном месту благајника у филијали С.М. радило 11 извршилаца, уместо 5 благајника и 2 главна благајника, како је то утврђено Програмом, из чега произилази да није ни дошло до смањења обима посла на том радном месту. Пошто није било вишка запослених на пословима благајника, на које је био распоређен тужилац пре отказа уговора о раду, није било ни потребе да се тужилац прогласи технолошким вишком, па самим тим ни да му се откаже уговор о раду.

Нижестепени судови су у својим пресудама изнели разлоге о чињеницама битним за пресуђење и детаљно образложили своју одлуку, а другостепени суд је у побијаној пресуди дао и разлоге за оцену жалбених навода од значаја, који се понављају у ревизији. Судови су своје одлучивање ограничили на оцену законитости оспореног решења о отказу, не упуштајући се у питање целисходности и оправданости такве одлуке послодавца, па су неосновани супротни наводи у ревизији, будући да нису испуњени прописани законски услови за дати отказ уговора о раду.

Како не постоје разлози због којих је ревизија изјављена, нити разлози које суд узима у обзир по службеној дужности, на основу члана 414. став 1. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа - судија
Љубица Милутиновић,с.р.**